

ляниинтъ не хортува като войскарьтъ, необразованныйтъ инакъ са изразява ученийтъ инакъ, и др. т. Но колкото различни мнѣнія и да представя разговорътъ, тѣ сичкытъ трѣба да служатъ за обясненіе или за доказателство на основната си мысль. Заради туй едно отъ тѣзи лица обыкновенно бива представител на истинския погледъ на предметъ, ако ли сичкытъ мнѣнія сѣ лъжовны, тѣхъ гы свождатъ и располагагъ тѣй, щото тѣ да са унищожатъ едно съ друго и слѣд. истинната са открыва сама по себе си. За пр. на діалогическата форма на изложеніето може да послужи прекрасното разсѣжденіе на Руския литераторъ Батюшкова подъ заглавіе: *Вечеръ у Кантемира*. (Гл. 1-ва часть Полн. Русск. Хрестом. А. Галахова.) Съ него имамы ъще и разсѣжденіето на Фенелона: *Dialogues sur l'éloquence — Разговори върху краснорѣчіето*.

Епистолярна, или писмовна форма са нарича изложението на мыслить въ видъ на писма. Този способъ на изложението държи срѣда между монологическата и діалогическата формы, и е сходенъ съ едната и съ другата: съ монологическата форма писаното е сходно въ туй, че въ него мыслить са излагатъ пакъ отъ лицето на автора, който предполага различни възразенія отъ страна на тогози комуто пише и гы опровергава, като доказва своята мысль; съ діалогическата форма писаното е сходно съ туй, че дописката или кореспонденціята е сѣщый пакъ разговоръ, само между отсъствующы лица. Туй сходство на писмото съ двѣтъ формы на изложението придава му особенъ характеръ: като си остава непрекъснато изложение на мыслить, както въ монологическата форма, писмото трѣба да представя повече простота, леккость и неприсилване, нежели разсказътъ, и са иска колкото е възможно приближеніе до изустный разговоръ. — Въ писмото мыслить по нѣкога бывагъ нахвър-